

anses for et Fremskridt, at Forsikringsraadet under Hensyn til Arten og Omfanget af den Virksomhed, som gensidige Livsforsikringsselskaber skal udøve, kan forlange den gældende lave Garantikapital af 100 000 Kr. forhøjet.

Jeg skal endelig udtale Haabet om, at Forsikringsraadet, som det har bebudet, vil afslutte sine Overvejelser af, hvorvidt Tilsynet med de i udenlandske Selskaber tegnede Forsikringer her i Landet bør undergaa en Ændring, da de abnorme Valutaforhold utvivlsomt har bragt Usikkerhed ind i vor Livsforsikringsvirksomhed, hvad disse Selskaber angaar, et Forhold, som sikkert ikke er af det gode.

I Tilslutning til, hvad den højtærede Indenrigsminister udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse her i Tinget, vilde ogsaa jeg anse det for heldigt, om det kunde op højes til Lov saa tidligt, at Selskaberne kunde bringe dets Regler til Anvendelse ved den forestaaende Aarsopgørelse. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at Lovforslaget ved hurtig Fremme op højes til Lov.

Valdemar Olsen: Jeg er ogsaa i Stand til at tilsige mit Partis Bistand til hurtig og velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke komme ind paa de rent tekniske Enkeltheder i Lovforslaget — saaledes om Henlæggelsernes Størrelse og om den Part af Nettopræmierne, som Selskaber har Lov til at gøre Brug af ved Statusopgørelsen —, idet jeg mener, at dersom de skal forandres, dersom man ikke kan tage dem, som de her foreligger i Regeringsforslaget, er det vist nødvendigt, at man taler om dette i Udvalget; det kan vist ikke siges at være formaalstjenligt at begynde at tale om disse Spørgsmaal i dette høje Ting. I Loven af 1914 fastsattes det, at Selskaberne havde Ret til at opføre indtil 7 pCt. af Tillæget til Nettopræmierne paa Indtægtssiden paa Status. Procenten gik i 1918 ned til 5, og dette har været Selskaberne en Torn i Øjet, fordi de mente at have for lidt til deres Virksomhed, og jeg tror personlig ogsaa, at det er Tilfældet. Vi maa erindre, at der neppe har været nogen saa daarligt stillet under Krigen, og for den Sags Skyld ogsaa efter, i det hele taget under Dyrtiden, som netop Livsforsikringsselskaberne, thi medens alle andre Forretninger kunde lade de store Forhøjelser paa Arbejdsløn o. s. v. gaa over paa deres Kunder ved at sætte Priserne paa deres Varer op, har Livsforsikringsselskaberne vel været de eneste, som under

hele Krigsperioden var afskaaret fra at lægge paa deres Varer. De var nødsaget til at nøjes med de Præmier, der var fastsat, og det til Trods for, at deres Udgifter steg i samme Forhold som alle andres. Derfor har Selskaberne været daarligt stillet under Krigsperioden og er det vist til Dels endnu. Jeg vil i alt Fald personlig tro, at det vil være det rigtigste, saaledes som Lovforslaget bestemmer, atter at gaa op til de 7 pCt. Som den foregaaende ærede Taler nævnte, har alt, hvad der er af Sagkundskab paa dette Omraade, sluttet sig til dette Forslag, og jeg tror da ogsaa, man bliver nødt til at blive staaende derved.

Derimod er jeg mindre vis paa, at det er det rigtigste at blive staaende ved Bestemmelserne i § 9 om Beregningen af Værdipapirer ved Statusopgørelsen. Jeg er ikke vis paa, at den Maade, hvorpaa Værdipapirerne beregnes, er formaalstjenlig eller sikker for Selskaberne. Det er i alt Fald et meget stort Spørgsmaal, om den er det, og Debatten om dette vil jeg dog ogsaa mene, det vil være rigtigst at gemme, indtil Forslaget — forhaabentlig — bliver underkastet en Udvalgsbehandling, hvor vi kan tale om disse Sager. Men paa det Punkt er jeg ikke vis paa, at Lovforslaget har truffet det rette. Der har været meget stor Strid i Landstinget om dette Spørgsmaal, og der var et stort Mindretal i Landstinget, som ikke vilde gaa med til Beregningen af Værdipapirer, saaledes som her er foreslaaet. Om den ene eller den anden Part har Ret, er jeg ikke i Stand til at sige i Øjeblikket; men jeg haaber og venter, at man ved Udvalgsbehandlingen skal komme saa langt ind paa dette Spørgsmaal, at det ved Betænkningens Afgivelse vil blive muligt for Tingets ærede Medlemmer at tage deres Standpunkt.

Men saa er der en Bestemmelse, jeg savner i Loven. Sagen er den, at under Behandlingen af Lovforslaget om Ændringer i Bestemmelser vedrørende Statsanstalten for Livsforsikring i Foraaret 1920 fremkom der fra Landstingets Udvalg en Henstilling til Regeringen om at tage Initiativet til Fremskaffelsen af et eller andet Organ, der i hvert enkelt Tilfælde kunde tage Bestemmelse om, hvorvidt en livsforsikret Invalid skulde være præmiefritaget. Man har jo nu i alle Selskaber indført Præmiefritagelse for Invaliditer, i nogle Selskaber ved delvis Invaliditet, i andre ved fuldstændig Invaliditet. Denne Fritagelse for Præmiebetaling fremkom til at begynde med som et rent Reklamenummer. Et enkelt Selskab fandt paa, at hvis det ind-